

[Erna Sørensen.]

de konservative er enige om, at de regler, der findes i stk. 2, ikke er tilstrækkeligt afgrænsede, og at man i virkeligheden fører regler ind i enkepensionsloven, som burde gives på anden måde. I så henseende vil vi gerne henvise til den redegørelse, vi har fået fra Sammenslutningen af Købstædernes sociale Udvalg, en skrivelse, som beklageligvis ikke er blevet nævnt i betænkningen, og det er noget, som skyldes alle ordførerne. Vi fik den 24. januar 1959 en henvendelse fra Sammenslutningen af Købstædernes sociale Udvalg, som har givet både venstre og konservative en del oplysninger, der har bestyret os i vor stilling til § 1, stk. 2. Vi mener absolut ikke, at man kun skal give hjælp til enkerne, det siger sig selv; men vi har jo i forvejen § 282 i forsørgsloven, om hvis virkninger vi desværre ikke har kunnet indhøste så mange erfaringer, da bestemmelsen er af temmelig ny dato. Vi mener, at § 1, stk. 2, vil blive en meget omfattende bestemmelse, der ikke blot vil være bekostelig — af bemærkningerne til det fremsatte lovforslag fremgår, at man regner med en årlig merudgift på ca. 5 mill. kr. — men også vil være uhyre vanskelig at administrere. Dette, at pensionen kun skal ydes under særlige forhold, og at sagerne dels skal gennemgås af et specielt nedsat udvalg, dels af det udvalg, man har i henhold til folkeforsikringsloven, synes vi ikke er tilstrækkelig betryggende. Vi er bange for, at denne undtagelsesbestemmelse vil blive en hovedregel, hvilket den ikke bør blive, når det drejer sig om en lov om enker.

Jeg vil gerne, idet jeg bemærker, at vi ikke kan stemme for de af det kommunistiske parti stillede ændringsforslag, anbefale, at man stemmer for det af mindretallet, venstre og det konservative folkeparti, stillede ændringsforslag til § 1, stk. 2, som går ud på, at ordene „andre enlige kvinder“ ændres til: „separerede og fraskilte kvinder“, og at der som nyt punktum tilføjes: „For separerede og fraskilte kvinder er ydelse af pension efter nærværende stykke yderligere betinget af, at de ved separationen eller skilsmissen har fået tillagt underholdsbidrag, og af, at ægtefællen, henholdsvis den tidligere ægtefælle, er afgangt

ved døden.“ Det er mindretallets opfattelse, at man herigennem når til en passende begrænsning, og vi vil gerne anbefale, at man stemmer for dette ændringsforslag.

I øvrigt kan vi tiltræde det af socialministeren stillede ændringsforslag.

Ragnhild Andersen: Det fremgår af udvalgets betænkning, at man har afholdt 7 møder og modtaget 7 henvendelser. Jeg beklager alvorligt, at disse henvendelser ikke er optrykt sammen med betænkningen. Var de det, kunne ikke alene vi, som ikke har lejlighed til at deltage i udvalgets arbejde, men også tingets øvrige medlemmer have fået oplyst, hvad de gik ud på. Det ved vi altså ikke i dag, og det er der ikke noget at gøre ved, men jeg synes, at man en anden gang bør sørge for, at bilagene kommer med i betænkningen.

Denne enkepensionslov afventes jo med store forhåbninger af tusinder, ja, man kan vel tale om titusinder af vanskeligt stillede enker og andre enlige forsørgere. Længe har der været talt om dem og deres hårde vilkår, og længe har det været stillet dem i udsigt, at det ville lysne for dem, når denne lov blev vedtaget. Ifølge den seneste betænkning fra enkepensionsudvalget fra 1956 har vi her i landet ikke mindre end mellem 50 000 og 55 000 yngre dels enker, dels andre enlige forsørgere. Det drejer sig om 12 000 enker med børn, 9 000 separerede og 18 500 fraskilte mødre foruden mellem 12 000 og 16 000 ugifte mødre. Kun et fåtal af disse mange kvinder er over 55 år, langt de fleste er yngre, hvad der er naturligt, da de har mindreårige børn. I gruppen over 55 år, de såkaldte ældre enker og enlige mødre, som endnu ikke har nået folkepensionsalderen, de 62 år, finder vi ikke færre end 24 282 enker, 1 129 separerede, 6 931 fraskilte og 24 343 ugifte kvinder; i alt findes der af dem, vi kan kalde ældre, enlige kvinder, 56 685. Det er klart, at ikke alle i den alder har behov for hjælp, men også i denne store gruppe næres der forventninger og forhåbninger, og man kan med god grund sige, at mange tusind kvinder retter deres øjne mod folketinget i disse dage, da vi skal vedtage enkepensionsloven. Vi ved, at mange af dem er uhyre vanskeligt stillet, og jeg vil næppe tro, at